

PHẦN XIV

Hoàng My cùng ông Nguyễn bước xuống xe. Hôm nay cô đi dự tiệc cùng ông vì đây là chương trình do công ty của ông tài trợ. Hình như tất cả đã đến đông đủ, buổi tiệc tổ chức rất đơn giản như là một buổi họp mặt thân thiết. Sau một lúc xã giao, Hoàng My mới nhận ra trong các vị khách mời có cả Võ Kiệt, anh đang đứng trong góc bàn ở quầy rượu. Cô khẽ gật đầu chào anh rồi đi theo ông Nguyễn đến gặp các đối tác làm ăn, gần cuối buổi tiệc, vì là chủ nên ông Nguyễn không thể về sớm được, còn Hoàng My thì lại muốn ra về. Cô đến xin phép ông Nguyễn để được về sớm thì gặp Võ Kiệt đang đứng cùng mọi người.

- Để tôi đưa My về.

Hoàng My còn do dự thì ông Nguyễn đã vỗ vai Kiệt:

- Nếu thế thì tốt quá, tôi quên cậu là em của Lâm Phong chứ.

Võ Kiệt khẽ cười không nói gì, Hoàng My cũng không thể từ chối. Cô lặng lẽ đi bên cạnh Kiệt ra xe. Sau khi cho xe chạy, Võ Kiệt quay qua cô:

- Lâu rồi mới được gặp riêng em thế này.

Hoàng My khó chịu về cách xưng hô của Kiệt, cô nhắc khéo:

- Lâu rồi tôi và anh Phong cũng chưa ghé thăm dì và chú. Dì vẫn khỏe chứ?

Võ Kiệt nhếch môi cười:

- Khỏe. Hình như em đang nhắc tôi về vị trí của mình?

Hoàng My bất mãn:

- Điều đó có gì sai.

Võ Kiệt bật cười:

- Chưa bao giờ tôi xem em là chị dâu của mình, vì vậy em không cần phải nhắc nhở.

Hoàng My hơi nao núng vì cách nói chuyện táo bạo của Kiệt. Nhớ lại lúc nãy anh ta đã đứng bên quầy rượu, cô hơi lo:

- Có thể chú quên mình là người nhà họ Lâm và là em của anh Phong, nhưng với tôi thì không, lúc nào tôi cũng xem chú là em chồng của mình.

Bất ngờ Võ Kiệt thắng xe lại bên đường, Hoàng My hoảng hồn vì sợ:

- Chú làm gì vậy?

- Hôm nay tôi muốn nói chuyện với em. Tôi đã chờ cơ hội này lâu lắm rồi.

- Chú điên rồi. Tôi sẽ tự về một mình.

Hoàng My đưa tay định mở cửa nhưng Võ Kiệt đã thản nhiên khóa lại:

- Lúc trước tôi đã sai lầm khi nhường em cho Lâm Phong. Khi mất em rồi tôi mới thấy hối hận và chợt hiểu ra em quan trọng như thế nào đối với mình. Tôi đã nhủ lòng nếu có bất cứ cơ hội nào để giành lại em, tôi sẽ không từ bỏ.

Hoàng My giận dữ lặp lại:

- Anh điên rồi.

Vỹ Kiệt quay qua nhìn cô, My rùng mình khi thấy ánh mắt say mê của Kiệt đối với mình. Cô run giọng:

- Nếu chú không mở cửa, tôi thề là sẽ không bao giờ tha thứ cho chú. Người ta có thể từ bỏ mọi thứ chứ không thể từ bỏ gia đình mình, tôi là chị dâu của chú. Chú đừng quên điều đó.

Vỹ Kiệt nhếch môi:

- Gia đình à? Họ có xem tôi là người nhà không? Ngay cả di chúc, ông ấy cũng chẳng cho tôi được gì, nếu không trao đổi em với Lâm Phong thì tôi có ngày hôm nay sao?

Hoàng My thần thờ ngời yên, đến giờ cô mới biết được sự thật. Vậy là Lâm Phong đã không nhận bất cứ cái gì của ba mình. Sao anh lại giấu cô điều đó chứ?

Chợt Vỹ Kiệt nắm tay cô, Hoàng My giật mình rút mạnh tay ra.

- Một năm qua, tôi đã rất cố gắng để quên em nhưng vẫn không được.

- Đừng làm thế Vỹ Kiệt, tôi thấy tội lỗi lắm khi nghe những lời này của chú.

Vỹ Kiệt bật cười, anh nhìn cô hơi lâu rồi mới buông tay ra:

- Đừng sợ như thế, tôi không làm gì em đâu. Lúc trước tôi đã trân trọng em thế nào em cũng biết mà.

Hoàng My nhăn mặt, cô thấy mình thật có lỗi với Phong khi nghe từ Vỹ Kiệt những lời này, dù là bị ép buộc:

- Nếu chú còn nói nữa, tôi sẽ không bao giờ dám gặp chú nữa đâu, dù là trong gia đình, hiểu không?

Vỹ Kiệt dừng xe trước cổng nhà thì Hoàng My đã vội bước xuống. Vỹ Kiệt nhún vai li lợm:

- Đối với tôi, em vẫn là em, không khác đi được. Đừng đòi hỏi ở tôi một thằng em chồng buồn cười như thế. Em vào nhà đi!

Hoàng My định đưa tay bấm chuông thì cổng đã mở. Hoàng My lo lắng khi thấy gương mặt lạnh lùng của Phong:

- Ông Nguyễn bận tiếp khách nên Vỹ Kiệt đưa em về.

- Lâm Phong nhìn lướt qua cô rồi quay qua Kiệt:

Cảm ơn cậu đã đưa My về. Vào nhà chơi một lát đã.

Vỹ Kiệt nhún vai vẻ thách thức:

- Không cần đâu. Tôi về đây, cháo nhé!

Vỹ Kiệt vừa quay đi, My đã vội khép cổng và theo Phong về phòng. Vừa bước vào cô đã nắm tay anh lại:

- Anh giận em phải không? Chuyện không phải như anh nghĩ đâu, em...

Phong nhìn cô lạnh lùng:

- Cô bảo tôi nghĩ gì?

Hoàng My ngắc ngư đứng yên, cách nói chuyện khác lạ của anh làm cô lo sợ:

- Anh đừng như thế mà. Lúc này trước mặt mọi người, em không thể từ chối được, anh hiểu không.

Lâm Phong châm cho mình điều thuốc, hình như mỗi lần gặp chuyện gì đó là Phong hút thuốc liên tục, định cản anh nhưng lại không dám. Phong vẫn im lặng nhìn ra cửa sổ, đúng là anh đã vô lý khi giận Hoàng My, nhưng lúc này khi nhìn thấy hai người đứng với nhau, anh đã không kiềm chế được mình.

Ngày trước Phong và My xa nhau quá lâu, thời gian đó luôn là Vỹ Kiệt ở bên cạnh cô, hướng chi hai người lại sắp cưới nhau, dù thế nào cũng phải có kỷ niệm để mà nhớ. Dù Phong rất tin My nhưng làm sao anh có thể đứng vững trước mối quan hệ mà anh không nắm rõ. Phải chi anh yêu My ít một chút, Phong sẽ không đau khổ như thế này. Thật lâu, Phong quay lại nhìn cô, Hoàng My đã khóc tự bao giờ, lòng Phong chùng xuống, anh bước đến bên cô:

- Anh xin lỗi!

Hoàng My càng khóc nhiều hơn:

- Có phải anh không tin em không? Nếu anh nghi ngờ em thì đó là sự xúc phạm đấy.

Phong kéo cô vào lòng:

- Đúng là anh không chịu nổi khi thấy em với thằng Kiệt nhưng không bao giờ anh có ý nghi ngờ em. Hãy tin anh.

Hoàng My hít mũi:

- Sao Vỹ Kiệt lại như thế chứ? Em phải làm gì đây? Mai mốt em sẽ không qua bên đó nữa đâu.

Phong nghe như giận phùng lên, Vỹ Kiệt đã đi quá xa rồi, nếu không nghĩ đến ba, anh sẽ không để yên chuyện này:

- Kiệt nó nói gì với em?

Hoàng My không nói gì, cô chỉ ôm lấy anh rồi khóc. Phong thấy giận cay đắng, nếu trước mặt anh là Vũ Kiệt, Phong chắc mình sẽ không tha nó.

Sáng hôm sau, sau khi đưa Hoàng My đến công ty, Phong trở về nơi làm việc của mình. Anh mệt mỏi dựa lưng vào ghế, nhớ lại về yếu đuối của My, Phong thấy thương nhói lòng, đã nói là sẽ không bao giờ làm cô khóc nhưng lại cứ xảy ra những chuyện anh không lường trước được. Phong chỉ muốn lúc nào bên anh cô cũng luôn vui vẻ và hạnh phúc.

Chiều, Phong nhận được điện thoại của My, cô bảo phải đi với khách hàng nên anh đừng đón. Phong mệt mỏi gác máy, anh cứ ngồi yên lặng bên bàn làm việc cho đến khi nghe tiếng mở cửa:

- Có thể đi ăn với em không? Lâu rồi anh chẳng dành thời gian cho bạn bè gì cả?

Phong khẽ cười gật đầu:

- Cũng được, sao em biết anh còn ở đây?

Thúy Ngọc bước theo Phong ra ngoài. Cô hỏi:

- Anh không rước Hoàng My sao? Cô ấy đi với khách hàng à?

Phong gật đầu không nói, anh mở cửa xe cho cô:

- Em muốn ăn ở đâu?

Thúy Ngọc nhún vai:

- Nhà hàng Phương Bình đi.

Phong cho xe chạy đi, Ngọc quay qua anh:

- Sao ông Nguyễn cứ phải bắt My đi như thế. Anh không có ý kiến gì sao?

Phong mỉm cười không biểu lộ gì:

- Đừng nói chuyện này nữa. Lâu rồi anh không gặp tụi nó, cả bọn khỏe chứ?

Thúy Ngọc gượng cười, mỗi lần cô đề cập đến vấn đề của Hoàng My đều bị Phong chấm dứt ngay. Điều đó càng làm cô cay đắng:

- Tưởng anh quên hết bạn bè rồi chứ? Mọi người vẫn khỏe, vẫn tụ họp đông đủ nhưng thiếu anh.

Lâm Phong khẽ cười:

- Hôm nào anh sẽ dẫn cả nhóm đi nhậu một bữa.

- Thật không?

Phong gật đầu, anh cho xe dừng lại trước nhà hàng, cả hai đi lên lầu. Phong hơi ngạc nhiên khi thấy Thúy Ngọc đã đặt bàn sẵn, có cả rượu.

Phong nhướng mắt:

- Em chuẩn bị sẵn à? Sao biết chắc anh sẽ đến?

Thúy Ngọc ngồi xuống ghế:

- Không đến cũng không sao, em sẽ chúc mừng sinh nhật một mình.

Phong nhíu mày như cố nhớ, nhưng chịu:

- Xin lỗi, anh không nhớ.

Thúy Ngọc khẽ cười buồn. Cô định khui chai rượu nhưng Phong đã giành lấy:

- Để anh.

Ngọc đưa cho Phong rồi ngồi yên nhìn anh:

- Mấy năm gần đây em không mời ai cả. Chỉ tự mình chúc sinh nhật mình thôi.

Phong rót rượu ra ly, Thúy Ngọc gọi bồi bàn mang thức ăn rồi quay qua anh:

- Hôm nay có anh nên sinh nhật rất có ý nghĩa với em. Em sẽ cho phép mình say một chút.

Phong khẽ cười, anh nâng ly lên:

- Chúc mừng sinh nhật em!

Nói rồi Phong uống cạn ly rượu. Thúy Ngọc cũng thế, cô đưa tay định rót nữa nhưng Phong đã ngăn lại:

- Đừng uống nhiều quá. Em say đấy!

- Hôm nay em rất vui, đừng cản em.

Nói rồi cô lại uống cạn ly nữa, khi bồi bàn bưng thức ăn ra, Thúy Ngọc chỉ ăn qua loa, Phong nhìn cô rồi buông đũa

- Nếu biết trước hôm nay sinh nhật em, anh và tụi nó chắc chắn sẽ dành cho em sự bất ngờ.

- Thật không?

Phong gật đầu, anh chợt đứng lên đi về phía người đánh đàn. Phong nói gì đó mà người ấy nhường chỗ cho anh. Phong đàn bài "Happy birthday". Thúy Ngọc nhìn anh đăm đăm, cô không ngờ Phong có tài vật này. Cô bỗng ước sao thời gian ngừng lại và đêm nay sẽ không bao giờ về, để cô được đắm chìm trong giấc mơ không có thực của mình. Phong trở về bàn khi bản nhạc chấm dứt, anh ngạc nhiên khi thấy chai rượu đã gần hết:

- Sao em uống nhiều thế, không tốt đâu.

Thúy Ngọc mỉm cười:

- Có thể nhảy với em một bản không?

Phong nhìn cô rồi lắc đầu:

- Anh không thể dìu em trong tình trạng này được. Em say rồi!
- Hôm nay em vui lắm, đừng từ chối mà! Anh có biết mình ác lắm không?

Phong khẽ thở dài rồi cương quyết đứng lên:

- Để anh đưa em về!
- Không, em không muốn về, đừng ích kỷ như thế Phong, em chỉ muốn có anh bên cạnh đêm nay thôi cũng không được sao?

Phong ngạc nhiên nhìn cô, anh không tin đến giờ cô vẫn còn giữ tình cảm đó.

- Đừng làm anh khó xử. Để anh đưa em về.

Nói rồi anh cương quyết bắt cô phải đứng lên, nhưng Ngọc đứng không vững, cô ngã ập vào lòng anh:

- Em ghét anh lắm. Sao em cứ phải đau khổ vì anh chứ? Đừng bắt em về mà.

Phong hơi bối rối khi thấy mọi người nhìn, anh cương quyết dìu cô ra xe, Ngọc như ngã hẳn vào lòng anh. Thật vất vả khi phải dìu cô trong tình trạng này.

Ngồi phía dưới, Hoàng My như hóa đá khi thấy hình ảnh đó, mặt cô trắng bệch, run rẩy đến cả ông Nguyễn cũng nhận ra ngay. Ông quay nhìn theo hướng mắt cô và thấy Phong đang ôm một cô gái để dìu ra xe:

- Cô không sao chứ?

Hoàng My như mất hồn, ông Nguyễn gọi đến lần thứ ba cô mới giật mình ngược lên. Hiểu rõ mọi chuyện nên ông Nguyễn tranh thủ tạm biệt khách và đưa cô ra xe. Hoàng My không khóc như ông nghĩ, nhưng nhìn vào mắt cô là cả sự đau đớn đến tuyệt vọng, sự bất an của cô từ lâu đã có câu trả lời. Sao Phong có thể làm thế khi mà mới hôm qua đây anh đã thức suốt cùng cô và nói những lời yêu thương mà My đã hạnh phúc nghĩ khi nó chỉ dành riêng cho mình.

Ông Nguyễn nói như trấn an:

- Cô phải bình tĩnh My ạ! Tôi không tin cậu Phong là người như thế đâu.

Nói thế nhưng ông vẫn thấy bất mãn về Phong, hình ảnh đó thì một thằng ngốc cũng không thể tha thứ, nói chi đến một người nhạy cảm và yêu đuối như Hoàng My. Ở nơi đó, trên lầu thường là những người muốn có không gian riêng mới đến và nếu muốn thì phải đặt sẵn bàn, dù nghĩ ra hàng trăm lý do để biện hộ cho Phong, ông nghĩ cũng không thể thuyết phục được Hoàng My. Dừng xe trước cổng nhà cô mà ông vẫn thấy bất an:

- Dù thế nào cô cũng phải cứng rắn lên, mọi chuyện chưa chắc như cô đã nghĩ đâu.

Hoàng My cố mỉm cười:

- Tôi không sao, cảm ơn ông.

Ông Nguyễn nhìn cô lo ngại:

- Đừng làm chuyện đại đột nhe My. Tôi thật sự không yên tâm khi để em một mình, ở nhà còn ai không?

Hoàng My bước xuống xe:

- Tôi không sao thật mà, ông về đi!

Ông Nguyễn đã bộc lộ sự lo lắng hơi quá đối với cương vị của mình, nhưng My không còn tâm trí đâu để nhận ra điều đó.

- Thế cô chơi thân với ai, tôi sẽ gọi họ đến.

Hoàng My lắc đầu:

- Không cần đâu, xin lỗi tôi vào nhà đây! Ông về đi!

Nói rồi cô đưa tay mở cổng, ông Nguyễn nhìn theo mà không hiểu vì sao mình lại đau lòng đến thế. Ông Nguyễn vẫn ngồi yên trên xe, sự bồn chồn làm ông không dám ra về. Thật lâu gần nửa đêm Phong mới về đến, ông Nguyễn thấy giận ghê gớm, ông định gặp anh nhưng thấy không tiện nên cho xe chạy đi. Phong nhíu mày khi nhận ra ông Nguyễn vừa chạy xe đi, ông ta làm gì vào giờ này ở đây.

Phong bước vào phòng, căn phòng tối om. Anh đưa tay bật công tắc và thấy My đang đứng bên cửa sổ:

- Sao em không ngủ?

Hoàng My vẫn không quay lại, Phong bước đến choàng tay ôm cô vào lòng, Hoàng My hơi co người, cô bước khỏi vòng tay anh.

- Em sao vậy?

My nói mà không nhìn Phong:

- Sao đến giờ anh mới về?

Phong mỉm cười nhìn cô:

- Em giận vì chuyện này à?

- Trả lời em đi!

Phong vừa cởi áo vừa nhìn cô:

- Anh đi với tụi bạn.

My quay lại nhìn anh:

- Tôi đã cho anh cơ hội để nói nhưng anh vẫn tiếp tục lừa dối.

Phong đang mặc áo phải dừng lại:

- Em nói gì thế?

Hoàng My quay nhìn nơi khác, nỗi đau khổ làm cổ họng cô nghẹn cứng:

- Tôi đã gặp anh đi cùng chị Ngọc, anh giải thích sao đây về sự dối trá của mình?

Phong nhíu mày nhìn cô:

- Em đã gặp anh?

Hoàng My cắn môi mình thật mạnh, cô không muốn mình khóc trước mặt Phong:

Từ lâu tôi đã cảm thấy hai người không đơn giản là bạn như anh từng nói. Tại tôi ngu ngốc không nhận ra tình cảm thật của anh. Tại sao yêu chị ấy mà anh lại cưới tôi? Sao hai người lại có thể đối xử với tôi như thế chứ?

Phong xoay vai cô đối diện với mình:

- Có phải tối nay em gặp anh ở nhà hàng Phương Bình không?

Hoàng My không trả lời, dù không muốn nhưng nước mắt vẫn chảy ra.

- Tin anh đi My, Ngọc say quá anh phải đưa cô ấy về, chỉ có thể thôi, em hiểu không? Còn anh không nói với em vì anh sợ em nghĩ lung tung vì có lần chúng ta đã giận nhau vì Thúy Ngọc rồi.

- Đừng chạm vào tôi. Tôi xin anh.

Phong ngỡ ngàng nhìn cô, anh không ngờ hình ảnh đó lại chấn động My đến thế, thì ra từ lâu cô đã ngấm ngấm không tin tưởng vào mối quan hệ giữa anh và Ngọc nên chỉ cần thấy cảnh đó cô đã hoàn toàn sụp đổ. Không kềm được, Phong ôm cô vào lòng:

- Đừng làm thế My, hãy tin anh. Anh chỉ yêu duy nhất mình em, Thúy Ngọc không là gì cả.

Hoàng My khóc nức trên vai anh, Phong ra rời vì cảm giác xót xa lẫn hối hận vì đã vô tình làm cô đau khổ.

- Tôi muốn yên tĩnh một mình, anh có thể ra ngoài không?

Phong buông cô ra rồi nhìn thật lâu như muốn tìm hiểu ý nghĩ thật trong lòng cô:

- Anh sẽ rất thất vọng nếu em không tin anh, thậm chí không tin vào chính bản thân mình. Anh sẽ để em yên tĩnh suy nghĩ mọi chuyện.

Phong hôn nhẹ trán cô rồi bước ra khỏi phòng, nhớ lại vẻ thất thần của My, anh mới bàng hoàng nhận ra sẽ không dễ dàng gì để cô tin. Phong không hiểu sao mình lại mất niềm tin nơi My như thế và anh cố gạt bỏ sự tổn thương của cô đối với mình mà chỉ nghĩ đến sự đau khổ mà My phải chịu.

Hơn một tuần My sống như một chiếc bóng bên cạnh Phong, đây là lần đầu tiên hai người giận nhau lâu như thế, không biết My còn muốn kéo dài tình trạng này đến bao giờ.

Tối, Phong quyết định ôm gối về phòng ngủ, khi anh vào thì My đang đứng bên cửa sổ. Phong đau lòng khi thấy vẻ hốc hác của cô:

- Anh muốn nói chuyện với em.

Hoàng My vẫn không quay lại.

- Em định thế này đến bao giờ, anh đã nói bao nhiêu lần rồi, Ngọc không là gì cả, sao em không tin anh?

Thấy cô không có ý muốn nói chuyện, Phong đã bắt đầu giận:

- Em muốn anh làm gì đây? Em nói đi! Anh là chồng em mà em đem thái độ này cư xử với anh sao? Quá đáng lắm My.

- Nếu anh đồng ý, tôi sẽ về nhà mình một thời gian, thiết nghĩ giữa hai đứa nên tạm xa nhau để suy nghĩ lại mọi chuyện.

Phong hình như đã không thể kiềm chế:

- Em nói mà có suy nghĩ không vậy? Mấy ngày qua anh đã chiều em hết mức rồi, bắt đầu từ bây giờ anh không cho phép em hành động nông nổi nữa.

Hoàng My quay lại nhìn anh:

- Vậy thì anh cứ làm những gì mình thích, xem như không có tôi.

Phong hơi quay đi, anh thấy buồn cười khi My vẫn còn nhớ những câu nói của mình lúc trước. Không hiểu cô vô tình lặp lại hay dùng nó để nhắc nhở anh.

- Anh không làm được như em nói vì cuộc sống của anh luôn luôn phải có em bên cạnh. Và điều đó mãi mãi sẽ không bao giờ thay đổi.

My hơi dao động dù rất nhỏ, Phong cũng nhận ra ngay:

- Anh đã nói hết và nói rất thật, anh sẽ không thuyết phục nữa đâu. Em hãy tự suy nghĩ đi!

Nói rồi Phong nằm dài xuống giường trước cái nhìn phật ý của My:

- Anh cứ ngủ ở đây, tôi sẽ qua phòng khác.

Nhưng Phong đã nhanh hơn, trong tích tắc anh đã khóa cửa lại, My giận dữ nhìn anh:

- Anh có mở cửa không?

Phong thản nhiên lấy chìa khóa bỏ vào túi rồi nhìn cô dụi dàng:

- Anh không thấy xấu hổ gì khi phải thú nhận rằng mấy ngày qua anh rất nhớ em và cũng không sợ mất mặt khi nói anh không ngủ được khi không có em bên cạnh.

Phong nhìn như muốn thấu tâm can người khác, ánh mắt anh biểu lộ niềm yêu thương rất thật. My chớp mắt quay nhìn nơi khác:

- Những câu anh nói nghe bùi tai thật đấy, nhưng nó thật sự không hợp trong hoàn cảnh này. Cái tôi cần là sự tôn trọng của anh đối với tôi. Yêu cầu anh mở cửa ra.

Phong hình như đã hết kiên nhẫn, không ngờ tính My bướng bỉnh như thế, nếu anh cứ chiều theo cô thì sau này anh sẽ khó thuận phục được.

- Anh sẽ không chiều theo ý em nữa. Anh sẽ không mở cửa và em có quyền chọn cho mình một chỗ ngủ trong căn phòng này.

Hoàng My tức đỏ cả mặt:

- Anh không có quyền làm thế?

Phong nhìn cô nghiêm nghị:

- Anh là chồng em và anh có quyền làm hơn thế nữa nếu em vẫn còn bướng bỉnh.

Hoàng My ứa nước mắt, có nằm mơ cô cũng không ngờ Phong lại đối xử với mình như thế.

- Anh thật quá đáng đấy!

Phong nhìn nước mắt trên mặt cô mà cố bắt mình phải cứng rắn:

- Anh rất mệt, sáng mai lại phải đi làm thế mà vẫn kiên nhẫn để thuyết phục em, ai mới là người quá đáng hả My?

Hoàng My quay nhìn nơi khác, cô không nói gì mà cứ khóc thút thít. Phong nằm quay lưng lại phía cô, thử xem My còn bướng bỉnh tới đâu. Phong cố nằm yên thật lâu nhưng vẫn không nghe động tĩnh gì. Cuối cùng anh hết chịu nổi vì cứ nghe tiếng nấc nhỏ của cô. Phong bật ngồi dậy, My đang ngồi thu mình trên ghế xô pha đặt cạnh cửa sổ. Cô đang gục đầu trong tay, Phong nhói lòng vì hình ảnh đó. Anh bước đến bỗng xúc cô trên tay mặc cho My phản đối. Đặt cô xuống giường, Phong nói nhẹ nhàng:

- Cuối cùng anh cũng thua em. Em cứ ngủ đi, anh hứa sẽ không chạm vào người em nếu em không đồng ý, được chưa?

Hoàng My mệt mỏi nhìn Phong. Cô buồn ngủ díp cả mắt nhưng vẫn cố nói:

- Tôi không muốn thấy mặt anh nữa.

Phong thấy buồn cười, phờ phạc vì buồn ngủ như thế mà vẫn còn bướng:

- Được rồi, anh sẽ không phiền em nữa đâu.

Chỉ một lúc sau My đã ngủ ngon lành, trong giấc ngủ hình như cô vẫn còn uất ức nên cứ lâu lâu lại hít mũi.

Phong ngồi yên nhìn cô, sự ghen tuông của My làm anh không thể lơ là, nó biểu hiện rất thật và hình như My rất tin vào những gì mình thấy. Phong không thể không đau khi nghĩ rằng My đã không tin vào tình yêu của anh từ rất lâu rồi chứ không phải bây giờ.

Sáng, Hoàng My thức dậy thì Phong đã đi làm, cô cảm thấy chóng mặt vô cùng và ngồi nán lại trên giường một lúc, cô cố suy nghĩ những gì Phong nói. Thật ra cô đã bắt đầu mềm lòng nhưng để quên hình ảnh đó thì thật khó khăn, mỗi lần cô sắp yếu đuối thì lại nhớ đến Ngọc và lập tức sắt đá trở lại. Hoàng My mệt mỏi với tay lấy điện thoại để gọi cho Chi. Một lúc sau nhỏ đã có mặt ở nhà cô:

- Mà thấy trong người sao rồi? Chóng mặt lắm hả, chắc chưa ăn uống gì phải không?

Hoàng My gật đầu:

- Mấy ngày nay tao ăn không vô, ăn là cứ muốn nôn ra ngoài.

Diễm Chi nhìn cô đăm đăm:

- Tao hiểu rồi, dậy thay đồ, tao đưa đi bác sĩ!

Hoàng My mệt mỏi ngồi dậy, Chi thở dài nhìn bạn:

- Vẫn còn chiến tranh lại với ông Phong hả? Tao mệt hai người thật đấy, giận nhau rồi có giải quyết được gì không?

Vừa nói Chi vừa giúp bạn thay đồ, cô lái xe đưa My đến bác sĩ quen với mình. Hoàng My cứ ngồi ngẩn ra khi bác sĩ nói mình mang thai. Cô ứa nước mắt vì hạnh phúc khi nghĩ đến Phong, đứa con này ra đời thật đúng lúc, chắc nó muốn làm hòa cho ba và mẹ của nó. Diễm Chi vừa nghe xong đã reo lên:

- Trời ơi, sướng nhé!

Hoàng My khẽ cười nhìn bạn, Chi nheo mắt:

- Còn không biết hòa nhau với anh Phong nữa, chắc hay tin này, anh ấy sẽ mừng ghê lắm!

Hoàng My chớp mắt, tự nhiên cô cảm thấy nôn nao muốn gặp Phong, muốn được nhìn thấy gương mặt hạnh phúc của anh khi biết mình sắp được làm cha. Diễm Chi lo lắng hỏi đủ điều với bác sĩ rồi mới chịu ra về, Hoàng My thậm buồn cười vì cử chỉ riu rít của nó.